

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/26/2022
Identifikačné číslo spisu:	6120453581
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120453581.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: maloletý Z. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpený matkou S. S. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. G., Y. N. X a otcom Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. G., N. X, všetci právne zastúpení advokátskou kanceláriou ULC Čarnogurský s.r.o., so sídlom Bratislava, Tvarožkova 5, IČO: 35 975 016, proti žalovaným: 1/ Základná škola Slobodného slovenského vysielateľa, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 8, IČO: 35 677 716, zastúpenému advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, IČO: 36 854 808, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Stromová 1, IČO: 00 164 381, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13C/78/2020, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. mája 2021 sp. zn. 11Co/28/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobca návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, doplnený podaniami zo dňa 05. 01. 2021 a 12 .01. 2021, sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/, každému osobitne

a) umožniť žalobcovi prezenčnú formu výučby na škole žalovaného 1/ bez preukazovania žalobcu, že sa podrobil akejkolvek forme testovania na prítomnosť vírusu COVID-19, a to od momentu umožnenia prezenčnej výučby na škole žalovaného 1/ testovaným žiakom na prítomnosť vírusu COVID-19, až do právoplatného zrušenia tohto neodkladného opatrenia,

b) zabezpečiť prezenčnú výučbu žalobcu na škole žalovaného 1/ bez povinnosti žalobcu podrobiť sa akejkolvek forme testovania na prítomnosť vírusu COVID-19, a to od okamihu, kedy žalovaný 1/ umožní prezenčnú výučbu žiakov otestovaných akoukoľvek formou testu na prítomnosť vírusu COVID-19, všetko až do momentu právoplatného zrušenia tohto neodkladného opatrenia, c) nepodmieňovať prezenčnú výučbu žalobcu na škole žalovaného 1/ podrobením sa akejkolvek forme testovania na prítomnosť vírusu COVID-19, a to až do momentu právoplatného zrušenia tohto neodkladného

opatrenia, d) zabezpečiť prezenčnú výučbu žalobcu na škole žalovaného 1/ bez povinnosti rodičov žalobcu podrobiť sa akejkoľvek forme testovania na prítomnosť vírusu COVID-19 a/alebo iného vírusu, a to až do momentu právoplatného zrušenia tohto neodkladného opatrenia.

1.1. Uznesením č. k. 13C/78/2020-139 zo dňa 23. februára 2021 súd prvej inštancie Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalobcovi určil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške. V odôvodnení uviedol, že jednotlivé právne predpisy, rozhodnutia a nariadenia, citované žalobcom v návrhu, vydávané orgánmi verejnej resp. výkonnej moci v rámci svojej pôsobnosti, upravujúcich formu organizácie vzdelávania počas núdzového stavu, vyhlásením z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie ochorenia COVID-19, na základe ktorých malo dochádzať k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, nespádajú do právomoci a pôsobnosti žalovaného 1/. Žalovaný je len povinný sa právnymi predpismi, rozhodnutiami a inými nariadeniami riadiť, postupovať podľa nich a rešpektovať ich. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by žalovaný 1/ nepostupoval vo vzťahu k adresátom týchto právnych predpisov vždy rovnako, teda vo vzťahu ku každému členu určitej skupiny adresátov týchto právnych predpisov tak, že by nedodrжал všetky opatrenia, ktoré by na predpísanú skupinu adresátov sa mali vzťahovať.

1.2. Pokiaľ by bolo potrebné konštatovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v rámci vzdelávania vo vzťahu k žalobcovi, muselo by tu existovať konkrétne jeho subjektívne právo v zmysle právnych predpisov, vo vzťahu k výkonu a uplatňovaniu ktorého by žalobca bol konaním žalovaného 1/ diskriminovaný. Žalobca takéto právo nijakým spôsobom neoznačuje, nešpecifikuje, teda ho ani netvrdí a preto ho nemôže v rámci obmedzeného dokazovania pri vydaní neodkladného opatrenia ani preukazovať. Žalovaný 1/ naopak tvrdil, že sám žalobca sa dištančného vzdelávania zúčastňoval a presne ho špecifikuje, preto tvrdenie žalobcu o tom, že dištančné vzdelávanie na škole žalovaného 1/ neprebíha, je zrušené, resp. pre žalobcu nebude viac poskytované, je nepreukázané, neosvedčené a nepravdivé. Žalobca ničím nepreukázal a neosvedčil, že by žalovaný 1/ voči nemu porušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k poskytovaniu napr. dištančného vzdelávania ako jednej z foriem vzdelávania na základných školách, z ktorého by bolo možné usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania konaním alebo nekonaním žalovaného 1/. Zo žiadneho právneho predpisu (ani zo školského zákona) nevyplyva právo žiaka na prezenčné vzdelávanie; právna úprava sa týka len práva na rovnaký prístup k vzdelávaniu a ďalších právach, napr. práva každého žiaka na vzdelávanie aj v zdravotne bezpečnom prostredí. Z tohto právneho predpisu potom ďalej vyplýva, že pokiaľ dôjde k vyhláseniu núdzového stavu, minister školstva môže rozhodnúť o mimoriadnom prerušení vyučovania v školách, počas ktorého možno dennú formu štúdia uskutočňovať aj ako dištančnú. Postup v zmysle platných právnych predpisov nijakým spôsobom nevybočuje zo zákonného rámca.

1.3. Argumentácia žalobcu o nerovnosti jeho postavenia voči postaveniu žiaka zo sociálne nevýhodného prostredia, týchto žiakov bližšie v rozsahu aspoň ich počtu neoznačil ani netvrdil; žalovaný 1/ na toto tvrdenie reagoval spôsobom, že žiak spĺňajúci zákonnú definíciu žiaka zo sociálne znevýhodneného prostredia školu žalovaného 1/ nenavštevuje a teda ani teoreticky sa nemohol dopustiť diskriminácie žalobcu z dôvodu jeho sociálneho pôvodu či majetku.

1.4. Žalovaný 1/ sa nedopustil ani konania, ktoré by bolo možné charakterizovať ako porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v podobe diskriminácie z dôvodov politických či iného zmysľania maloletého žalobcu. Žalobca neosvedčil žiadne také konanie žalovaného 1/, ktoré by mohlo byť charakterizované a konkrétne definované vo vzťahu k porušeniu subjektívneho práva žalobcu; osvedčenie takejto dôvodnosti a trvanie takehoto nároku žalobcu musí byť jednoznačným spôsobom v základných rysoch osvedčená, pokiaľ mu mala byť poskytnutá taká ochrana neodkladným opatrením. Žalobca teda neosvedčil ani najzákladnejšie skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu takejto neodkladnej úpravy pomerov strán vyjadrenej vydaním neodkladného opatrenia; v návrhu poskytuje množstvo tvrdení, ktoré nie sú nijakým spôsobom preukázané a vychádzajú len z politického zmysľania jeho zákonných zástupcov. Nie je predložený a označený ani jeden dôkaz, ktorými by žalobca preukazoval svoje tvrdenia.

1.5. Formulácia petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia by pri vyhovení ukladala žalovanému 1/ povinnosť, ktorá by smerovala k rozporu s postupom, ku ktorému ho zaväzujú všeobecne záväzné právne predpisy a išlo by o nezákonný zásah do výkonu právomoci orgánov

výkonnej moci, ktorý by ukladal súdnym rozhodnutím žalovanému v 1/ rade také povinnosti, ktoré by boli v rozpore s predpismi, ktoré upravujú činnosť, prevádzku a chod zariadenia žalovaného v 1/ rade.

1.6. Okresný súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 197/2010 z 31.07.2012 definoval aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu v sporovom konaní, kde pri jej nedostatku mu procesné predpisy neposkytujú priestor na poučenie v zmysle § 160 zákona číslo 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), pričom neposkytnutím poučenia nedochádza k odňatiu možnosti pred súdom konať, lebo súd je povinný poskytnúť účastníkovi iba poučenie o procesných právach; poučenie vecnej legitímácie by bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania.

1.7. Žalobca opomenul v návrhu na úlohu zriaďovateľa žalovaného 1/, ktorým je Mesto Banská Bystrica, ktorého právne postavenie (vo vzťahu k forme výučby) nijakým spôsobom neuvádza. Vzhľadom na nedostatok pasívnej legitímácie, ako i vzhľadom na nenaplnenie základných podmienok pre vydanie neodkladného opatrenia okresný súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému 1/ zamietol.

1.8. Vo vzťahu k žalovanému 2/ okresný súd zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia preto, že neexistuje žiadne rozhodnutie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, ktoré by upravovalo alebo ukladalo povinnosť preukazovať sa negatívnym výsledkom testu na ochorenie COVID-19 pred vstupom do priestorov škôl a školských zariadení. Rozhodnutie ministra školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 04. 12. 2020 (v čase rozhodovania okresného súdu zrušené) iba odkazovalo na platné uznesenie vlády č. 760 zo dňa 04. 12. 2020 a vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 32/2020 zo dňa 04. 12. 2020, ktoré taktiež bolo zrušené a nahradené inou vyhláškou zo dňa 10. 12. 2020. Neexistuje teda žiadna právna úprava, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky je práve tým orgánom štátnej správy či verejnej moci, ktorý zastupuje Slovenskú republiku v rámci označeného pasívne legitimovaného subjektu ako žalovaného v 2/ rade.

1.9. Žalovaný 2/ vo vyjadrení poukázal na princíp legality, ktorý je zakotvený v článku 16 ods.1 CSP o tom, že súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení vzájomného vzťahu v súlade so základnými princípmi tohto zákona. Žalobca sa domáha uloženia povinností, ktoré súvisia s ochranou verejného zdravia za situácie, kedy je vyhlásený núdzový stav. Prevádzkovanie kolektívnych zariadení v prípade ohrozenia verejného zdravia, ako sú aj školy, teda priestory, kde sa uskutočňuje výučba, sú upravené predpismi, ktoré je možné označiť ako výkon štátnej správy, v danom prípade štátnej správy v školstve a sú teda prejavom exekutívnej zložky štátnej moci. Súd prvej inštancie zastáva názor, že neodkladným opatrením nemožno subjektu, ktorý vykonáva štátnu správu uložiť povinnosť, aby konal určitým spôsobom, a pokiaľ je súd viazaný žalobným návrhom, nie je možné takémuto návrhu vyhovieť. Nemožno tvrdiť, že prerušenie vyučovania na školách je protiprávne resp. nie je v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky. Že s takouto situáciou priamo zákon počíta, vyplýva z ustanovenia § 150 ods. 8 Školského zákona, z ktorého je zrejmé, že potom, čo sa vyhlási núdzový stav alebo mimoriadna situácia a ak sa nariadi zákaz prevádzky škôl a školských zariadení, minister školstva môže rozhodnúť o mimoriadnom prerušení školského vyučovania na školách, teda postup, ktorý je tvrdý ako protiprávny, súd považuje za legitímny a upravený legálnym spôsobom. Zo žiadneho právneho predpisu a ani z Ústavy Slovenskej republiky nevyplýva, že právo na vzdelanie a povinná školská dochádzka by mala byť realizovaná výlučne prezenčne; zo školského zákona priamo vyplýva, že v prípade mimoriadneho prerušenia školského vyučovania je možné dennú formu štúdia uskutočňovať aj ako dištančnú.

1.10. Okresný súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného 2/, ktorý poukázal aj na § 8a ods.1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon); teda okrem toho, že školu žalovaného 1/ nenavštevujú žiadni žiaci, ktorí by spadali pod zákonnú definíciu sociálne znevýhodnených žiakov v prípade, že by takúto školu aj navštevovali, toto zákonné ustanovenie umožňuje vytvárať rôznymi opatreniami rovnosť k prístupu k vzdelávaniu formou, ktorú žalobca napáda ako nezákonnú. Takýto postup, vyplývajúci z rozhodnutia ministra školstva, nie je možné hodnotiť ako diskriminačný, naopak je postupom zákonom predpokladaným a dovoleným.

1.11. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo možné návrhu žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods.1 CSP vyhovieť, pretože žalobca netvrdil rozhodujúce skutočnosti o potrebe bezodkladnej úpravy pomerov medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/, ktoré by boli základným

spôsobom aj odôvodnené. Bola vylúčená existencia obavy o tom, že exekúcia v budúcnosti bude ohrozená. Základné predpoklady, ktoré súd preskúmava pred vydaním neodkladného opatrenia, kedy návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vyhovie, súd skúmal aj v tomto prípade a dospel k záveru, že existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami je len vo vzťahu žalobcu a žalovaného 1/, aj to len v tej časti, pokiaľ je žalobca žiakom školy žalovaného 1/. Tvrdené a osvedčené skutočnosti, ktoré mal súd za preukázané z návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a z ďalších vyjadrení a doplnení návrhu žalobcom, nedávali predpoklad a súdu ani možnosť vydať neodkladné opatrenie, pretože odôvodnenosť neodkladnej úpravy pomerov vo vzťahu k princípu opodstatnenosti uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzeniach, ktorými možno objektívne dosiahnuť ochranu, ktorá sa tvrdí zo strany žalobcu ako princíp efektívnosti, neboli naplnené. Tieto súd nemal za preukázané a v danej veci neexistujú.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu prvým výrokom uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, druhým výrokom žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, tretím výrokom žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal. Vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 CSP bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, stotožňujúc sa s jeho výrokom i dôvodmi v plnom rozsahu.

2.1. Uviedol, že žalobca v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu napádal správnosť rozhodnutia vymenovaním odvolacích dôvodov bez toho, aby ich špecifikoval a konkretizoval, v čom presne vidí namietané pochybenie súdu prvej inštancie. Civilný sporový poriadok je postavený na princípe kontradiktórnosti konania a na zodpovednosti strán za vedenie sporu a v konečnom dôsledku za jeho výsledok. V prípade konania pred súdom prvej inštancie je uložená povinnosť stranám pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu a povinnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku včas, pretože na neskoro predložené prostriedky procesného útoku súd nemusí prihliadnuť. Tento princíp a zodpovednosť strán sa následne v odvolacom konaní prejavujú okrem iného úpravou tzv. novôt v odvolacom konaní. Civilný sporový poriadok pripúšťa uplatnenie prostriedkov procesného útoku, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie len v prípadoch, vymedzených § 366. Uvedená právna úprava platí bez výnimky aj na procesný postup pri rozhodovaní o návrhoch na neodkladné opatrenia. Ustanovenie § 324 CSP umožňuje nariadiť neodkladné opatrenie len z dvoch dôvodov, a to, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je tu obava, že exekúcia bude ohrozená; je však nevyhnutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti, potrebné pre záver, že bez okamžitej, aj keď len dočasnej úpravy právnych pomerov, by bolo právo (žalobcu) ohrozené. Tieto skutočnosti musia vyplývať už z podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože účelom neodkladného opatrenia je rýchle riešenie situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu. Pred nariadením neodkladného opatrenia súd posudzuje, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia možno objektívne dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha (princíp efektívnosti), či navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, či právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality) a či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Krajský súd má za to, že okresný súd posudzoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo zákonných hľadísk osvedčenia dôvodnosti nároku, opísania rozhodujúcich skutočností, odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia a osvedčenia potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán a správne dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.

2.2. Poukázal, že žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd sa v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nevenuje ústavnému právu žalobcu na vzdelanie a testu proporcionality obmedzenia práva na vzdelanie netestovaných žiakov, ako aj že sa nevenuje skutočnosti, že obmedzovanie ľudských práv je možné iba prostredníctvom zákona, aj to iba v medziach Ústavy SR; krajský súd v zmysle § 387 ods.2 CSP odkázal na dôvody uznesenia okresného súdu (v bodoch 30,31,36,44,45), že námietka nie je dôvodná.

2.3. V odvolaní (ale aj v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho doplnení) žalobca poukazuje na nezákonnosť Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 587 zo dňa 30. 09. 2020, ktorým bol vyhlásený v zmysle ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. núdzový stav na území celej Slovenskej republiky z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb, ktoré sú v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, i ďalších uznesení vlády SR, na nariaďované opatrenia prostredníctvom vyhlášok UVZ, vydávaných v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, ktoré sú všeobecne záväzným právnym predpisom, ako i ďalších normatívnych právnych aktov, resp. poukazuje na ich nesúlady s Ústavou Slovenskej republiky. Odvolací súd ustálil, že aj táto odvolacia námietka nie je dôvodná; žalobca sa svojimi podaniami - ako to vyplýva z ich obsahu - domáha preskúmania zákonnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, či ich súladu s Ústavou SR. Takéto rozhodovanie nespadá do právomoci všeobecných súdov, ale v zmysle článku 125 ods. 1 Ústavy SR do právomoci Ústavného súdu SR.

2.4. Žalobca poukazuje na návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR o súlade vybraných ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia s konkrétnymi ustanoveniami Ústavy SR a ústavného zákona č. 221/2002 Z. z.; krajský súd argumentáciu a námietky žalobcu v súvislosti s podaním predmetného návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky považuje z pohľadu prejednávanej veci za právne irelevantné, najmä vzhľadom na časovú následnosť rozhodnutia okresného súdu a podaní generálneho prokurátora SR a skupiny poslancov Národnej rady SR.

2.5. Odvolací súd tiež poznamenal, že návrh generálneho prokurátora SR, doručený ústavnému súdu dňa 23. 03. 2021 a návrh skupiny poslancov Národnej rady SR, doručený ústavnému súdu dňa 22. 03. 2021, súvisiaci s predĺžením núdzového stavu a schválením obmedzení základných práv a slobôd, boli podané na ústavný súd po rozhodnutí okresného súdu o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. O vyššie uvedených návrhoch bolo rozhodnuté ústavným súdom dňa 31. 03. 2021 Nálezom č. PL. ÚS 2/2021-80 tak, že Uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 160 zo 17. 03. 2021 k návrhu na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhlásené uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. 09. 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 104/2021 Z. z., je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13, čl. 16 ods. 1 a čl. 23 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 2 a 3 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov.

2.6. Odpoveď krajského súdu na odvoláciu námietku žalobcu v bode 12 odôvodnenia uznesenia krajského súdu dopadá aj na ďalšiu odvoláciu námietku, ktorou žalobca poukazuje na rozhodnutie ministra školstva zo dňa 05. 02. 2021 a na vyhlášku UVZ, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa, ktorá bola zverejnená vo vestníku vlády v číastke 19/2021, vydané 05. 02. 2021. Obidva tieto akty boli vydané pred vydaním napadnutého uznesenia a žalobca na ne poukázal vo svojom podaní zo dňa 15. 02. 2021; argumentácia žalobcu tak už bola predmetom správneho posúdenia súdom prvej inštancie. Okrem toho krajský súd uviedol, že žalobca v odvolaní predkladá ako dôkazy aj ďalšie listinné doklady, na ktoré v zmysle § 329 ods. 2 CSP nemožno v odvolacom konaní prihliadať.

2.7. Aj ďalšie tvrdenia žalobcu o jeho diskriminácii a prezentácia politických názorov jeho rodičov ako zákonných zástupcov v odvolaní sú zhodné s tvrdeniami v jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho doplneniach, s ktorými sa už vypořádával v dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd; žalobca v odvolaní neuvádza žiadne iné skutočnosti. Z odvolania žalobcu nevyplýva preukázanie ani osvedčenie skutočností vo vzťahu k tvrdenej diskriminácii, ani v čom majú byť citované zistenia a závery súdu prvej inštancie nesprávne alebo nezákonné, ako konkrétne sa majú premietiť do žalobcom namietaných väd napadnutého uznesenia; z odvolania žalobcu nevyplýva, akým spôsobom preukazuje či osvedčuje svoju diskrimináciu žalovaným 1./2./, potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán formou nariadenia neodkladného opatrenia, nárok maloletého žalobcu na poskytnutie ochrany, dôvodnosť a trvanie neodkladného opatrenia, alebo existenciu väd napadnutého uznesenia či postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutého uznesenia.

2.8. Jedinou konkrétnosťou v odvolaní, podľa názoru odvolacieho súdu, odlišnou od skutočností, uvedených v návrhu a jeho doplneniach, je odkaz maloletého žalobcu na negatívny vplyv dištančnej výučby na jeho fyzické a psychické zdravie, ku ktorým malo dôjsť po piatich mesiacoch trvania dištančnej výučby, čo v kontexte prejednávanej veci - úprava pomerov neodkladným opatrením - s poukazom na ustanovenie § 329 ods. 2 CSP a najmä na skutočnosť, že žalobca žiadne z týchto svojich tvrdení nepreukázal ani neosvedčil, opäť nie je právne relevantné.

2.9. Námetka žalobcu v odvolaní, že okresný súd sa nezaoberal niektorými jeho tvrdeniami v návrhu, podľa krajského súdu tiež neobstoí. Okresný súd sa v odôvodnení svojho uznesenia v potrebnom a dostatočnom rozsahu, logicky a vecne správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, podstatnými pre posúdenie návrhu pre rozhodnutie a v dostatočnom rozsahu ich aj odôvodnil. Nie je zákonnou povinnosťou súdu vysporadúvať sa so všetkými námietkami žalobcu, ale len s tými, ktoré považuje vzhľadom na ich obsah za dôležité, rozhodujúce a určujúce pri posudzovaní merita veci (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. US 209/04-9).

2.10. V ostatných námietkach žalobcu v odvolaní odvolací súd poukazuje na dôvody rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožnil a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne odkazuje. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno a neosvedčil skutkové tvrdenia, pričom z povahy kontradiktórnosti konania i zo znenia ustanovení § 132, § 326 ods. 1, 2 CSP vyplýva, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia obsahuje osobitné náležitosti, čo je odôvodnené osobitným charakterom tohto procesného inštitútu. Súd sa pri rozhodovaní o takomto návrhu obmedzí iba na posúdenie podania podľa jeho obsahu a predložených dokladov. S ohľadom na povinnosť tvrdenia žalobcu, na ktorú nadväzuje povinnosť označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a s ohľadom na osobitný zjednodušený a skrátený proces rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je námetka žalobcu, týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nedostatočného vykonania dôkazov, potrebných na zistenie rozhodných skutočností, nedôvodná.

2.11. Odvolacia námetka žalobcu ohľadom sudcovskej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je úplne bez významu, pretože v zmysle § 362 ods.1 CSP ide o lehotu zákonnú, nie sudcovskú.

2.12. Záverom odvolací súd uviedol, že z obsahu odvolania (aj obsahu spisu) v prejednávanom prípade vyplýva, že zákonní zástupcovia žalobcu, právne zastúpení totožným advokátom, predkladajú aj iné podania a odvolania s obdobným predmetom konania a účastníkmi na viaceré súdy (nielen na Okresný súd Banská Bystrica dve podania, ale aj na Okresný súd Bratislava III), zrejme preto odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení uznesenia okresného súdu, preskúmaného odvolacím súdom; v odvolaní je viacero odsekov, uvádzaných opakovane bez adekvátneho zakomponovania do textu odvolania, čo spôsobuje nejasnosť, nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť podania (viď napr. strana 10 a 15 odvolania).

2.13. Krajský súd je názoru, že v prejednávanej veci neboli dané predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia; okresný súd správne rozhodol, keď návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Krajský súd jeho uznesenie vo výroku i v dôvodoch ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP v plnom rozsahu potvrdil, a to aj vo výroku o trovách konania, osobitne odvolaním nenapadnutým. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol v dôsledku úspechu žalovaných 1/ a 2/ v odvolacom konaní; žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a žalovanému 2/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP v spojení s §396 ods.1, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplyvajú.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces) a z ust. § 420 písm. b) CSP (rozhodnutím odvolacieho súdu sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Navrhol zrušiť napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie (vrátane priznania náhrady trov dovolacieho konania).

3.1. Dovolateľ v zákonom zastúpení svojich rodičov bez jasného rozlíšenia a zrejme vo vzťahu k obom

dovolacím dôvodom najskôr súhrne konštatuje, že „dôvody neodkladného opatrenia vzhľadom na individualitu skutkového stavu v civilnom sporovom konaní neboli doposiaľ riešené dovolacím súdom“. Tvrdí, že odvolací súd zaťažil svoje uznesenie vadou nesprávneho právneho posúdenia podľa § 432 ods. 1 CSP. Následne uvádza, že „Najvyšší súd SR nespochybňuje, že rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej môže byť - za istých predpokladov - tiež uznesenie odvolacieho súdu“. O taký prípad ide podľa dovolateľa vtedy, ak po potvrdení neodkladného opatrenia nebola podaná nadväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej, pričom sa odvoláva na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017. Dovolateľ zastáva názor, že „navrhované neodkladné opatrenie je konaním vo veci samej, pretože samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu a z tohto dôvodu je oprávnený podať toto dovolanie“. Dovolateľ následne uvádza procesnú históriu, rozhodný skutkový a právny stav, ktorým spochybňuje ústavnosť a zákonnosť viacerých rozhodnutí ministra školstva vydaných v období od 23. 10. 2020 do 05. 02. 2021 a výslovne v dovolaní uvádza, že tieto sú „výlučne individuálnymi právnymi aktmi“ (str. 8 dovolania). S odkazom na čl. 13 ods. 1 a 2 a čl. 72 Ústavy dovolateľ tvrdí, že „na základe nesprávneho právneho posúdenia situácie žalovaným 2/ sa žalobca (dovolateľ) dostal do pozície, keď bol i) obmedzený na svojich základných právach a slobodách a ii) diskriminovaný na základe toho, že mu bol, je a s vysokou pravdepodobnosťou aj v budúcnosti bude podmienený vstup na dennú formu výučby v priestoroch školského zariadenia preukazovaním sa negatívnym výsledkom testovania na ochorenie COVID-19“. Dovolateľ ďalej cituje právnu úpravu školského zákona, antidiskriminačného zákona, Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jednotlivých dodatkových protokolov, Charty základných práv Európskej únie, Listiny základných práv a slobôd, Dohovoru o právach dieťaťa a transplantáčného zákona. V samotnom závere dovolania (str. 13 a 14) sa dovolateľ dotýka dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ku ktorému dodáva, že „je arbitrárne a májúce základ v nesprávnom právnom posúdení veci, ktorá je v rozpore s požiadavkami základného práva na spravodlivé súdne konanie a nesprávne právne posúdenie dôvodov návrhu na zriadenie neodkladného opatrenia“, pričom on sa „neodkladným opatrením domáha spravodlivosti s poukazom na protiprávne konanie žalovaných, ktoré mu bráni vo výkone jeho základných práv a slobôd“.

4. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 1/ a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a navrhuje, aby dovolací súd žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému 1/ trovy dovolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaný 1/ je názoru, že „dôvod zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP nie je v dovolaní riadne odôvodnený a preukázaný (bod 11 vyjadrenia) a odôvodneniu tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ bližšie nevenuje, s výnimkou jednej všeobecnej citácie z odbornej literatúry, ku ktorej nepredkladá žiadne ďalšie konkrétne tvrdenia a existencii ani odôvodneniu tohto dovolacieho dôvodu sa ďalej bližšie nevenuje (bod 5 vyjadrenia žalovaného v prvom rade).

4.1. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 2/ a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania po zistení, že dovolanie bolo podané včas stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, zastúpenej advokátom sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

5.1. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

5.2. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.2. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je

dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (porovnaj R 19/2017).

5.3. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal tým, či uznesenie odvolacieho súdu spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a dospel k záveru, že v danom prípade uznesenie odvolacieho súdu takýto atribút spĺňa.

5.4. Dovolací súd nespochybňuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej, lebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia má povahu rozhodnutia vo veci samej, pretože konanie sa v danej veci skončilo potvrdením uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bez toho, aby naň nadväzovala žaloba. Takéto rozhodnutie nevykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti poskytovanej meritórnej ochrany vyžadujúcej ďalšie konanie o žalobou uplatnenom nároku v ktorej sa vec vyrieši s konečnou platnosťou. Samotné neodkladné opatrenie tak konzumuje vec samú (stáva sa vecou samou). Táto situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia buď po skončení konania a v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, ktoré nie sú nasledované žalobou podľa § 336 ods. 1 CSP.

5.5. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý ma v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

5.6. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ v čom spočíva táto vada.

5.7. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

5.8. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúcie a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94).

5.9. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tomto konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

5.10. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že z podaného dovolania nie je zrejmé, ktorá jeho časť vymedzuje dôvod zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ako správne poukázal vo vyjadrení žalovaný 1/, dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nie je v dovolaní nielen riadne odôvodnený a preukázaný, ale dovolateľ sa mu v podanom dovolaní vôbec nevenuje. Dovolateľ nielen nerozporuje žiadne procesné vady a vôbec nenapáda procesný postup súdu prvej inštancie a/alebo odvolacieho súdu, ale nerozporuje ani konkrétne a presné dôvody zamietnutia jeho odvolania odvolacím súdom. Dovolateľ len jednoducho konštatuje, že „rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a májuce svoj základ v nesprávnom právnom posúdení“.

5.11. Dovolací súd v kontexte preskúmania dovolateľom uvádzaného dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f) CSP) pristúpil k dovolaniu aj v rovine pokúsiť sa porozumieť jeho textu ako celku, pričom nezistil takú jeho argumentáciu, ktorá by - aspoň v hrubých rysoch - naznačovala akým konkrétnym postupom, konaním, alebo naopak nečinnosťou súdu prvej inštancie a/alebo odvolacieho súdu bolo dovolateľovi znemožnené uplatniť konkrétne procesné právo, ktoré mu z procesným noriem súdneho konania vyplývajú.

5.12. Dovolací súd na základe preskúmania veci konštatuje, že dovolateľ v rozpore s ust. § 431 ods. 2 CSP nevymedzil dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP tak, aby bolo nielen

jednoznačne a presne, ale aspoň v hrubých rysoch zrejme, v čom spočíva táto vada.

5.13. Najvyšší súd v kontexte neodôvodneného a následne nesprávneho uplatnenia § 420 písm. f) CSP dovolateľovi pripomína, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

5.14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces (uznesenie Najvyššieho súdu z 29.09.2021, sp. zn. 1Cdo/32/2019, bod 18).

5.15. Najvyšší súd konštatuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi a aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04). V tomto zmysle dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP uvedený dovolateľom je nielen ním neodôvodnený, ale aj celkom zjavne nesprávny, ktorý nemôže vo vyššie naznačenom kontexte viesť dovolací súd k inému právnemu názoru a postupu, ako bol ustálený a viedol v vydaní dovolateľom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

5.16. Nad rámec absencie vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v zmysle intencií § 431 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu ani nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP (bod 19 uznesenia odvolacieho súdu). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejme, z čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých skutočností a dôkazov následne súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia (body 7 až 21) odvolací súd citoval ustanovenia ktoré aplikoval, z ktorých vyvodil svoje právne závery, pričom sa zaoberal podstatnými argumentmi súdu prvej inštancie, ako aj argumentáciou žalobcu v odvolaní (bod 14.1). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP tak v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu a v súlade s jeho právnym nazeraním na spor. Z obsahu dovolania je celkom zrejme, že žalobca sa svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybniť právne posúdenie sporu súdmi nižších inštancií, ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 499/2022, R 24/2017, uznesenie NSSR z 24.10.2022, sp. zn. 9Cdo/321/2020, bod 14).

5.17. Žalobca podal dovolanie i podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v zmysle ktorého dôvod prípustnosti predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

5.18. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

5.19. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že medzi uznesenia, voči ktorým nie je prípustné dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP patrí okrem iného i uznesenie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (§ 357 písm. d) CSP).

6. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v danom prípade neopodstatnene namietal, že konajúce súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Dovolanie dovolateľa, týkajúce sa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP v danom prípade prípustné nie je, preto ho dovolací súd tiež odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

7. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§451 ods. 3 veta druhá CSP).

8. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.